

Jaroslava Hofmanová

Vic než Lásk a



Víc než láska
Jaroslava Hofmanová
Vydáno v květnu 2015 jako 12. publikace vydavatelství
Vydavatel: Pavel Kohout (www.kknihy.cz)

ISBN:
epub: ISBN 978-80-88061-26-7
mobi: ISBN 978-80-88061-27-4
pdf: ISBN 978-80-88061-28-1



*Víc než
Láska*

Jaroslava Hofmanová

Část I.

Jmenuji se Karolína Mayerová, ale kamarádky a známí mě oslovují zdrobnělinou Lina.

Můj život je napínavá detektivka, plná nečekaných událostí, překvapení a zvratů. Zažívám horké chvílky doslova denně. Třeba právě dnes, kdy jsem si připadala jako komik ve ztřeštěné komedii.

Jela jsem z práce na kole, ulicí plnou lidí a proti mně letěl bělásek. Kdepak se tady bere? Podivila jsem se, otevřela jsem pusu a motýl mi vlítl do krku. Začala jsem kuckat, ale nežli jsem se nadala, sklouznul mi do žaludku. Otřesné. Všechny vnitřnosti se mi bouřily a já měla co dělat, abych nehodu strávila bez masivních následků.

A to byl teprve začátek. Původní slunečná pohoda, se jako mávnutím proutku proměnila ve fujavici, která hrozila přivalem deště. Nad hlavami se mi začaly kupit tmavé mraky a rekordní vítr se proháněl soutěžním tempem, takže jsem se musela hodně snažit, aby mě nesrazil z kola. Opírala jsem se do pedálů a najednou moji roztěkanou pozornost upoutal středně velký, mikrotenový sáček, který kroužil nafouknutý větrem ve vzduchu a dorážel na mě. Jako by si chtěl hrát na honěnou. Kličkovala jsem po krkolomné vozovce a snažila se mu vyhnout. Jenže on si mě vybral, patrně jsem se mu líbila nejvíc ze všech okolojdoucích. Zvolnila jsem tempo a špička nohy na okamžik strnula ve vzduchu. Pytlík toho okamžitě využil a navlékl se mi na dolní končetinu obutou v zářivě bílých plátkách jako elastická ponožka. Svištěla jsem dál a snažila se nepohodlného obalu zbavit. Cukám nohou dopředu, dozadu i do strany, pokouším se ho setřást, ale ať se snažím sebevíc, nějak se mu nechce dolů. Za normálních okolností bych pravděpodobně zastavila a vak svlékla. Jenže mě v práci zdrželo mytí oken a teď jsem pospíchala do mateřské školky, kde na mě už netrpělivě čekala moje dcera.

Za jízdy jsem tedy vystřelovala špičkou dolní končetiny do asfaltové vozovky a škubala nohou jako při záchvatu padoucnice. Jenže sáčku se dolů nechtělo. Držel se mě zuby nehty a já zuřila. Nakonec jsem revolučně máchlá údem do strany tak, až jsem si málem vykloubila kyčelní kloub a díky akrobatickému kousku mě ambaláž opustila. Zdolala jsem následujících několik desítek centimetrů a mému dopravnímu prostředku se nečekaněablokovalo přední kolo. Jelikož to zadní pokračovalo

v krasojízdě, ukončila jsem cestu pádem na asfaltovou silnici, kde jsem se rozplácla. Vítr přinesl početné krůpěje deště a můj bicykl byl absolutně nepojízdný.

„Krucifix!“ ulevila jsem si vskutku nevybíravě, zalomcovala vztekle šlapkami a až posléze si všimla neviditelného jemňoučkého igelitu, který byl namotaný v řetězu. Byl to, jak jinak, mikrotenový sáček, který jsem pracně sklepala ze svojí nohy! Právě se o mě pokoušel kolaps celého organismu, když mi do oka padl ten kluk. Vypadal docela tuctově, nic extra.

Žádné stříbrné náušnice, hroty z chirurgické ocele, výstřední roští na hlavě místo vlasů, ohromující tetování.

Prostě byl to úplně normální kluk, a přesto se mi při pohledu na něj sevřel intenzivně žaludek. Cítila jsem chvění, jako by mě zasáhl elektrický proud.

Mladík přecházel ulici směrem ke mně a při tom mě hypnotizoval pohledem. Byl drobné postavy, možná malinko menší nežli já a dlouhé hnědé vlasy, měl lehce rozčuchané větrem. Šedomodré oči si mě soucitně prohlížely a záhadný úsměv magnetizoval.

Vysutá brada propůjčovala mladíkovi vzezření silné osobnosti, člověka, který ví, co chce a také to dostane. Šel mi z něj mráz po zádech. Jak přecházel silnici směrem ke mně, nasadil si na hlavu kapucu proti dešti zcela zbytečně, neboť krémově bílá mikina na jeho těle byla nasáklá vodou stejně, jako moje tričko. Sklonila jsem zmateně hlavu a snažila si uspořádat myšlenky.

Nebyla jsem ve své kůži. Z vlasů i oblečení mi crčela dešťová voda, zuřivě jsem rvala pytlík ze řetězu a dusila se vzteky.

„Co se vám stalo? Nepotřebujete pomoc?“ zaslechla jsem suverénní tenor a srdeční sval se mi rozbušil jako pekelný zvon.

Nejistě jsem těkala očima po napršelých kalužích, které lemoval žlutý pyl spláchnutý z kvetoucích stromů a současně se potopila se do sivých duhovek, které svítily z oválného obličeje.

„Já...Nejede mi kolo!“ vykotala jsem a podala mu automaticky řídítka.

Sklidila jsem chápavý pohled. Mladík se řídítek jemně dotkl. Jak se k nim přiblížil, z klokaní kapsy na břicho mu vykoulala maličká šedivá hlava

s předkusem a pěkně mě vyděsila.

„Hrome! Co to je?“ vyjevila jsem se.

„Osmák,“ prohodil ledabyly, jakoby se jednalo o kapesník a moje kolo při tom popadl energicky pod paží.

„Fofrem! Dolítneme pod podloubí a já se vám ho snad zprovozním. Ať nezmokneme ještě víc!“

27. dubna

Moje pětiletá dcera se jmenuje Laura. Cukrová panenka, na které se příroda extrémně vyřádila, je kulatý cvalík s rovnými bronzovými vlasy, které mají ve sluneční záři oranžový nádech. Zjednodušeně - vlasy mají barvu jako zralý pomeranč a Laura je nosí ostříhané do mikáda. Oči má sice světle modré, ale protkané hustými žlutými nitkami. Když na váš přišpendlí zkoumavý pohled, odráží se v nich slunce.

Shrnuto, Laura se pyšní oranžovými vlasy a žlutýma očima. Okrouhlý nosánek má přesně na bambulce výraznou okrovou pihu a od špičky brady se táhne dvojité puklina až k hornímu rtíku. Je neuvěřitelně upovídaná, čínorodá, čiperná a na mě příšerně citově závislá. Jakmile jí zmizím pět minut z dohledu, už mě hledá. Chodí za mou i na toaletu. Celá říčná mě v jednom kuse stopuje, protože má strach, abych ji neopustila.

Chvilí nepostojí, neposedí, nepoleží, všechno jí neuvěřitelně zajímá a do všeho se neuctivě plete. Mám s ní starostí až nad hlavu, v podstatě jí dělám otrocka, protože ona si nic nedokáže udělat sama. Zapínám jí knoflíky, zipy, tkaničky, češu vlasy, utírám zadek. Laura tvrdí, že to sama neumí, protože je ještě dítě. Jen já tuším, že to říká proto, abych jí byla blíž.

„Mami, kolik je hodin?“ ptá se každý večer, když nedočkavě čeká na večerní pohádku.

„Bude půl sedmé,“ halekám z kuchyně, kde připravuji něco rychlého, lehkého a laciného k večeři.

„Ale kolik je teď!“ Lauřina hlava se objevuje ve dveřích a vysoké čelíčko se přísně mračí.

„Nechci vědět, kolik bude, ale kolik je!“

Rezignovala jsem. „Je čtvrt na sedm!“

„A kdy bude tři čtvrtě?“

Zvrátila jsem oči k nebi. Jak mám vysvětlit dítěti, které nemá pojem o čase, za jak dlouho uplyne půl hodina?

Nahřívala jsem svojí bílou kůži na probouzejícím se jarním sluníčku, které ještě nemělo velkou sílu, ale dovedlo mě nabít energií. Nesměle mě zalechtalo teplými paprsky do očních víček a já mu slastně nastavovala bledou tvář. Několik rozpustilých dětí skotačilo na sídlišti nedaleko lavičky, kde jsem lelkovala. Děti proháněly svoje koloběžky, a když je jízda přestala bavit, usadily se na čtverhranném pískovišti, nedaleko mne. „Popozítří budou ve školce čarodějnice!“ prohlásila důležitě malá drobná plavovláška s nakrátko ostríhanými vlasy a šibalským úsměvem v dětské naivní tvářičce.

„Já vím!“ odvětila hřejivě Laura, která se oslavy čarodějnické maškary nemohla dočkat.

„Maminka mi koupila v obchodě klobouk, jako má Harry Potter!“ Sdělila všem dost věrohodně fakt, který byl pouhou fikcí. Klobouk stojí v papírnictví Na ostrém rohu něco přes stovku a já peníze netisknu.

„Mě taky!“ zapojila se do hovoru dlouhovlasá blondýnka.

„A moje maminka,“ vytahovala se dál Laura, „mi šije z pytle šaty. Koukej!“

Výjimečně prozradila Laura pravdu. Zraky všech prcků se obrátily zvědavě ke mně a se zaujetím sledovaly, jak se snažím ručně zaobroubit jutové šaty u krku. Posléze naskákaly na svoje koloběžky a jaly se objíždět náš panelák.

Laura byla ze skupinky nejmladší a měla koloběžku s malými postranními kolečky, jaké mívají nejmenší dětská kola. Dostala nevšední dopravní prostředek od mojí největší kamarádky Mariky pod stromeček. Koloběžka měla levé i pravé přední světlo, tachometr, tři barevná tlačítka, která nahrazovala rychlosti, dále brzdu a stojánek. Laura vozidlo milovala a byla na něj náležitě hrdá.

Skupinka děcek zmizela v mžiku z mého dohledu a já se dál zlobila s doděláváním karnevalového kostýmu, když se ozval dětský pláč.

„Bé! Maminko! Lenička mi rozbila kolobrndu!“ Laura přitáhla svůj dopravní prostředek za řídítka a cedila krokodýlí slzy.

Postranní kolečko bylo ulomené a na koloběžce se nedal udržet balanc. Uklidila jsem čarodějnický ohoz do proutěného koše. Nu což. Zajdu za tatínkem té holčičky a požádám ho, aby dílo zkázy dal do původního stavu. Já sama to nedovedu.

„Mladá paní,“ oslovila jsem zdvořile sousedku, která mi otevřela dveře v druhém patře. „Vaše holčička rozbila té můj koloběžku!“

„Ještě tohle!“ zaštěkala zmalovaná fíflena značně nasupeně. „Já asi nemám jiné starosti!“

Pokrčila jsem nerozhodně rameny. „No já nevím. Ale když jí vaše dcera rozbila, budete nám muset sehnat buď jinou, nebo jí zaplatit,“ dodala jsem výmluvně.

„Tak jí tady nechte!“ zavrčela sousedka a přitáhla k nahému tělu mohérový svetr.

Do banky jsem s ní vstoupila pravděpodobně chvilku poté, co byl nainstalován vyvolávací systém. Vládl tam totiž nepopsatelný guláš. Hejno lidí stálo shluknuté u nového přístroje a štěbetalo. Všichni najednou se domáhali čtení nápisů na tlačítkách, aby si mohli vytisknout registrační číslo. Držela jsem Laurinku za ruku a snažila se o to samé. Nějakým zázrakem se mi poštěstilo dopracovat se k pořadovému lístečku. Ale když jsem přečetla astronomické numero 777, pokoušela se o mě smrtelná mdloba. Na digitálním panelu jsem zjistila, že poslední obsluhované číslo je 760. V podstatě to znamenalo jediné, že je přede mnou ve frontě sedmnáct nadějných čekatelů! Posadila jsem se tedy na prázdné místo po straně a posouvala zoufale číslice očima. Laura pět minut nepostála. Běhala neúnavně od jedné pokladny k druhé, schovávala se za sloupy a já nedočkavě poposedávala. Na řadu jsem přišla přibližně za třicet minut a notně si oddechla. Uchopila jsem dcerku za ručičku, pochválila jí, že byla vcelku hodná a vyrazila jsem k jedné ze čtyř přepážek. Náhle jsem zpozorovala překvapivou věc. Přepážky byly volné všechny, ačkoliv čísla na tabuli nepřetržitě svítila. Zpívající gong vyzýval zákazníky, aby přistupovali a zářící číslice blikaly. „Asi se vám to rozbilo, ne?“ otázala jsem se paní pokladní a radovala se, že mě se to netýká, protože já jsem konečně na řadě! Jenže vzápětí vypukl pěkný zmatek. Lidé začali rozhořčeně nadávat, stěžovat si, a kdosi přivolal dokonce vedoucí pošty. Prý se tabuli objevují čísla, která nikdo nemá! Vedoucí udiveně zjistila, že od

čísla 777, chybí dvacet lístků!

Náhle cítím, jak mě někdo tahá za lem sukně. „Mami? Nechceš, jeden papírek?“

„Jaký papírek?“ ptám se vyjeveně. „No přece tenhle!“ žvatlala Laura, vyndala ruku z kapsy, rozevřela buclaté prstíčky a já v nich spatřila oněch dvacet ztracených pořadových čísel! Hned mi došlo, že zatím co já jsem trpělivě čekala, až přijdu na řadu, mačkala Laura vesele tlačítka a lístečky schovávala statečně do kapsičky u kabátku. Rychle jsem se rozhlédla a čísla, za ohromného křiku Laury, uschovala do batohu na zádech.

Marika je má nejvěrnější kamarádka. Znáám ji spoustu let, od základní školy. Po jejím ukončení, se naše cesty rozdělily a spojily nanovo v momentě, kdy jsem si na černo sehnala pronájem bytu ve stejném městě, kde ona bydlela. Naše kamarádství se po letech obnovilo a pokračovalo, jako by neexistovala desetiletá pauza.

Marika se jevila všem jako krasavice. Vysoká dívka s olivovou pletí a hustými dlouhými světlými vlasy, které jí padaly přes ramena jako těžká clona. Její největší předností byla vyvinutá ňadra a Marika si nepřehlédnutelné přednosti byla vědomá. Nosila přiléhavé svetříky sladkých barviček a její smyslné rty, rozdávající peprné úsměvy s nevyzpytatelným příslibem, každého chlapa rozhodily. Na základní škole Mariku kluci zvolili Miss růžové tričko a tím jí pozvedly už takhle dost vysoké sebevědomí.

Vystudovala střední pedagogickou školu, ne snad proto, že by byla extra chytrá, ale proto, že uměla dělat na profesory fantasticky slibné oči. Ihned po maturitě ulovila nejbohatšího kluka v širém okolí a po roce bezdětného manželství se rozvedla. Potom si pronajala luxusní obchod v centru náměstí a vrhla se střemhlav do podnikání. Prodávala na zakázku šité, pohádkové svatební i večerní roby, které měly brilantní výhodu. Každý kus byl jedinečný originál a všechny krásné dámy, které u Mariky nakupovaly, měly absolutní jistotu, že ve stejných šatech, nikdy jinou ženu nepotkají.

Proto měla zákaznic dostatek. Především z vrstev bohatých a znuděných paniček, které se topily v penězích a utrácely je za hlouposti.

Já jsem vyrůstala v dětském domově, kam mě umístila moje svobodná matka jako tříměsíční miminko. Proč, to nevím, a také jsem po důvodech, které jí k tomuto nehezkému činu přiměly, nikdy nepídila. Možná se ocitla v těžké životní situaci, možná ne. Ale ať jí vedlo cokoliv, nedokázala jsem jí odpustit.

Vždycky jsem si přísahala, že nikdy nedopustím, aby moje dítě, potkal stejně smutný osud, jako mě. Nikdy bych neopustila vlastní krev, i když mě občas pěkně potrápí.

Vyučila jsem se na středním zemědělském učilišti a udělala si dvouletou nástavbu ukončenou maturitní zkouškou. Při tom jsem se spustila se šťastně ženatým mistrem odborného výcviku, majitelem šťastné, nohaté krasavice a vlastníkem dvou přechytralých, slušných dětiček.

Když jsem mu svěřila radostnou novinu o budoucím potomkovi, nutil mě k potratu. Jenže já to dítě chtěla hrozně moc. Představa vlastnit miniaturního človíčka, který bude částí mého já, mě nadchla a fanaticky lákala. Budu mít prvně v životě někoho blízkého! Hrdě jsem z nesouměrného vztahu vycouvala, i když jsem se vehementně bránila, ocitla jsem se v podobné situaci, jako moje matka, kterou jsem nikdy nepoznala a poznat nechtěla. Pořádila jsem si dítě za svobodna.

Epizodu týkající se otcovství jsem ukončila tím, že jsem do kolonky jméno otce, udala vymyšlené jméno a uzavřela si cestu k jakýmkoliv alimentům, takže jsem korunou v jednom kuse „smrděla.“

Zaměstnání po ukončení mateřské dovolené jsem hledala beznadějně. Když jsem na každém konkurzu přiznala, že mám malé dítě bez tatínka a babiček, zářivě mi poděkovali s dodatkem, že se ozvou. Neudělali to nikdy.

Pracovní kariéru jsem nakonec odstartovala v pomocné škole, jejíž ředitel mě zaměstnal jako uklízečku. Místo mi vyhovovalo z jediného důvodu. Nebylo nijak extra náročné na čas. Měla jsem sice smlouvu na čtyři hodiny, ale panu řediteli bylo jedno, jak dlouho se v práci zdržím. Hlavně, že měl všude pořádek.

Zaměstnání mělo také nevýhody a jednou z nich, byla stránka finanční odměny. Pár tisícovek, co jsem za lopotu dostala, mi stačilo jen na zaplacení školného, obědů ve školce a na nájem. Malý krcálek, kterému jsem honosně přezdívala garsonka, jsem zaplatit musela, když jsem nechtěla skončit s dcerou jako bezdomovec na prašné ulici. A tak jsem se snažila neutrácet za

hlouposti a šetřit na jídle pro sebe.

Vešla jsem do salonu „Kakali“, který Marika vlastnila a zastihla jí, jak přišívá drobné perličky k roztomilému závojičku.

„Ahoj kotě!“ oslovila jsem ji důvěrně a usedla na židli vedle ní. „Nesu ti novinky. Máš čas? Včera jsem se seznámila s úžasným klukem!“

„Fakt?“ Mariku zážitek velkomyslně zajímal. Přestala dokonce vyšívat. Jak šlo o chlapy, tak byla ve střehu. Muži byli její koníček.

„Jak se jmenuje?“

Pokrčila jsem rameny. „No, já vlastně ani nevím. Ale při tom lijáku mi pomohl domů odnést kolo!“

„Takže ví, kde bydlíš,“ konstatovala kamarádka.

„Jo!“

„Rande na spadnutí?“

Zesmutněla jsem. „No, to zrovna ne, ale už jen tím, že mi pomohl, snad projevil zájem, ne?“

„No, možná ti pomohl jen ze slušnosti!“ uzemnila mě Marika a mě se zmocnil zármutek. Pravděpodobně má pravdu. Vypadala jsem škaředě a neupraveně, on projevil lítost a já svoje vzpomínky zkreslila a vyretušovala.

„Hele, ty dovedeš potěšit!“ mňoukla jsem kapitálně otráveně. „Já už musím jít. Za chvíli jdu pro Lauru do školky!“

„Pozdravuj ji. Co budete dělat odpoledne?“ otázala se Marika všetečně, kontrolujíc pokladnu.

„Pojedeme přece krmit labutě! To je náš rituál, víš? Ve tři letím do školky, potom k rybníku zbavit se starého chleba a potěšit dítě. Ve čtyři už musíme být doma, protože začíná kouzelná školka. Po Lauřině nejoblíbenějším pořadu jdeme před dům, jezdit na koloběžce s ostatními dětmi. V sedm je večerníček, po něm večere a pak umýt, vyčůrat a Laura jde spinkat. Mě začíná notorický kolotoč. Vařit, umýt hromadu nádobí, pověsit, nebo vyžehlit koš plný prádla a stále dokola. Kolem jedenácté padnu za vlast a doufám, že se klidně vyspím.“

„A nevyspíš?“ podivila se Marika slabomyslně.

„Je vidět, že nemáš děti. Jinak by ses takhle neptala! Laura vstává

každíčké ráno víceméně pravidelně s úderem šesté hodiny. Ve všední dny ji odvedu do školky, ale o víkendu, je jí hned její všude plno. Musím s ní jít na záchod, protože se sama bojí. Prý je tam strašidlo. Potom jí musím dát zubní pastu na kartáček. Protože když to neudělám, vyplácá jí na mytí umývadla. Potom jí musím připravit snídani a pustit televizi. Když tohle zdolám, uvařím si kafe, protože spánek je v nenávratnu. Laura se dívá na pohádky a chodí mě informovat, co se děje na stříbrném plátně. Snad pouze jedinkrát se mi stalo, že chrněla do půl osmé. Nevyspala jsem ses snad sto let!“

„A v kolik chodí spát? Nedáváš ji brzy?“ strachovala se Marika.

„Chodí spát hned po večerníčku, ale pokud ten den po bédě spinká, usne večer až kolem desáté. Vlastně je lhostejné, v kolik usne. Má minimální potřebu spánku. Vstává pravidelně, ať jí dám spát, v kolik hodin chci. Je přesnější nežli budíček!“

„Máš toho hodně!“ politovala mě Marika. „Tak mi jí dej někdy na víkend. Já to občas vydržím, že mě brzo probudí!“ polemizovala s nadhledem Marika.

„Nevím,“ zapochybovala jsem. „Ona je Laura nemožně nesamotná. Myslím, že by tady u tebe nezůstala sama!“

„Tak bys sis měla najít nějakého spolehlivého chlapa, který by ti pomohl! Sobě manžela a Lauře tátu!“

„No, já vím. Laura by tatínka potřebovala jako sůl. Jenže kde ho vzít? Jednodušší bude, sehnat jí štěně,“ doložila jsem zamysleně. „Jenže mám obavy, že je na něj ještě malá. Venčení a krmení by zůstalo zase jen na mě. Pomalu neuživím dítě, natož psa. Nebo jí mám koupit morče?“ lámala jsem si mozkové závity nahlas a Marika mi věnovala symbolický úsměv. „Možná by to bylo lepší. Morče tolik nežere. Stačí mu patka tvrdého chleba.“

„Ale ne,“ nápad s morčetem jsem zavrhla. „Morče smrdí a v paneláku by mohlo chcípnout! Co myslíš?“

„Já nevím. Můj brácha chová v paneláku potkana, nebo co to je a nestěžuje si.“

Vlažně jsem se zazubila a pokusila o pichlavý vtip. „Ten potkan, nebo brácha?“

„Oba.“
